

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΥ

Τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς:

Τελεῖται το βράδυ Δευτέρας, Τρίτης, Τετάρτης καὶ Πέμπτης, ολόκληρης τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς μέχρι Μεγάλῃς Τρίτης, μετὰ το δείπνο καὶ πρὶν το νυκτερινό ὕπνο).

(Το βράδυ Σαββάτου καὶ Κυριακῆς κατὰ τὴν περίοδο τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, τελεῖται το Μικρό Απόδειπνο καθὼς καὶ ολόκληρο το χρόνο, πλὴν τῆς Διακαινήσιμης εβδομάδας ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα καὶ λήγει τὴν ἀμέσως ἐπόμενῃ, τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ)

(Τὴν Παρασκευὴν μαζὶ με τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας τελεῖται το Μικρό Απόδειπνο).

* * *

Ἡ Ακολουθία τοῦ Αποδείπνου ἀνήκει στις Ακολουθίες τοῦ Νυχθημέρου. Το Απόδειπνο, εἶναι ευρύτερα γνωστὴ λόγω τῆς συχνῆς, μάλλον καθημερινῆς, χρήσης τῆς. Το Απόδειπνο εἶναι ἡ δεύτερη στὴ σειρά Ακολουθία τοῦ Νυχθημέρου (μετὰ τὸν Ἑσπερινό, ποὺ εἶναι ἡ πρώτη) καὶ ἀκολουθεῖ το Μεσονυκτικό.

Α'. Ἡ προέλευση τῆς Ακολουθίας

Το Απόδειπνο εἶναι μία ἀπὸ τις γνωστὲς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ ἀκολουθία ποὺ ἀρχικὰ ἀποτελοῦσε κατ' ἴδιαν προσευχὴ τῶν μοναχῶν, τελούμενῃ «ἐν τοῖς κελλίοις». Με τὴν πάροδο τῶν χρόνων οἱ μοναχοί, ἀκολουθώντας τὴν ἀγαπημένη τους τακτικὴν, αὐξήσαν το περιεχόμενο τῆς ἀκολουθίας, με ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκτήσει ἀξιωματικὸ μῆκος. Ἐπειδὴ, ὁμως, ἡ ἀκολουθία ξέφυγε ἀπὸ τὰ ὅρια τῶν μονῶν (σ' αὐτὸ βοηθοῦσε καὶ ἡ ἐπικράτηση τοῦ μοναχικοῦ τυπικοῦ) καὶ εἰσήλθε στις ἐνορίες, ἡ μεγάλη χρονικὴ διάρκεια ἀπέτελεσε πρόβλημα γιὰ τὴν καθημερινὴ τέλεσή τῆς. Ἔτσι, κατὰ τὸν 14ο με 15ο αἰῶνα δημιουργήθη ἀναγκαστικὰ μία ἐπιτομὴ τῆς, ποὺ ἔλαβε τὴν ονομασίαν «Μικρὸ Απόδειπνο», γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἀκολουθία, ἡ ὁποία θὰ ονομαζόταν πλέον «Μέγα Απόδειπνο».

Το Μικρὸ Απόδειπνο, ὡς νεότερο καὶ μικρότερο σε ἔκταση, ἐπικράτησε στις ἐνορίες, ἐνὸς τὸ Μέγα περιορίστηκε ὡς ἀκολουθία τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἀφ' ἑνὸς νὰ παραμεινῇ καὶ νὰ καθιερωθῇ το (Μικρὸ) Απόδειπνο ὡς καθημερινὴ ἀκολουθία, γιὰ χρῆση ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Ἀφ' ἑτέρου, τὸ Μέγα δὲν λησμονήθηκε, ἀλλὰ παρέμεινε σε χρῆση κατὰ τὴν Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς. Ἡ λειτουργικὴ αὐτὴ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιὰ μακροσκελεῖς ἀκολουθίες ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ συντηρητικὴ γιὰ μεγάλες ἀλλαγές. Ἔτσι, καθιερώθηκε ἡ τέλεσή του ἀκόμη καὶ στοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς. **Το Μεγάλον Απόδειπνο τελεῖται ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὡς τὴν Πέμπτη τῶν εβδομάδων τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.**

Β' Ἡ Θεολογικὴ σημασία τοῦ Αποδείπνου

Το Απόδειπνο τελεῖται μετὰ τὸ δείπνο καὶ κατάκλισης. Σύμφωνα με τὴ μαρτυρία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «συμπληρωθείσης δὲ τῆς ἡμέρας, ἢ εὐχαριστία περὶ τῶν ἐν αὐτῇ δεδομένων ἡμῖν ἢ κατορθωμένων ἡμῖν, καὶ τῶν παρεθέντων ἢ ἐξαγόμενων, εἴτε ἐκούσιον, εἴτε ἀκούσιον, εἴτε ποὺ καὶ λανθάνον πλημμέλημα γέγονεν, ἢ ἐν ῥήμασιν, ἢ ἐν ἔργοις, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν καρδίαν, περὶ πάντων ἐξιλουμένων ἡμῶν διὰ τῆς προσευχῆς τὸν Θεόν. Μέγα γὰρ ὄφελος ἢ ἐπίσκεψις τῶν παρελθόντων πρὸς τὸ μὴ τοῖς ὁμοίοις αἰθῆς περιπεσεῖν. Διὸ φησὶν· Ἄ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε. Καὶ πάλιν, τῆς νυκτὸς ἀρχομένης, ἢ αἴτησις τοῦ ἀπρόσκοπον ἡμῖν καὶ φαντασιῶν ἐλευθερῶν ὑπάρξαι τὴν ἀνάπαισιν· λεγόμενον καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ ἀναγκαίως τοῦ ἐνενηκοστοῦ ψαλμοῦ». Δύο θεματικὸς ἄξονες γιὰ αὐτὴν τὴν ἀκολουθία παρουσιάζει ὁ Μέγας Βασίλειος: **εὐχαριστία γιὰ τὴν παρελθούσα ἡμέρα καὶ προσευχὴ γιὰ ἡμέρο ὕπνο καὶ ἀνάπαυση, κατὰ τὴν ἐπερχόμενη νύκτα.**

Εἶναι, λοιπὸν, το Απόδειπνο εὐχαριστία στὸν Θεὸ γιὰ τὴ νύκτα ποὺ πλησιάζει καὶ θὰ προσφέρει ἀνάπαυση στὸν κουρασμένο ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μία ὑπόμνηση τοῦ θανάτου, ἀφοῦ ὁ νυκτερινὸς ὕπνος εἶναι ἕνας τύπος τοῦ θανάτου, τοῦ μεγάλου ὕπνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ «ζυπνήσουμε» με τὴν κοινὴν Ἀνάσταση κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία.

Ἐπιπλέον, εἶναι μία προσευχὴ ὥστε νὰ περάσουν οἱ πιστοὶ τὴν νύκτα ἡρέμα καὶ ἀνεπηρέαστα ἀπὸ τις ἐπιθέσεις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἶναι γνωστὸ στὴν παράδοσή μας, ὅτι ἡ νύκτα εἶναι πρόσφορη γιὰ τὴν ἐκδήλωση τέτοιων ἐπιθέσεων, ἀπὸ τις ὁποῖες σώζει ὁ Κύριος.

Γ' Ἡ τυπικὴ διάταξη τῆς Ακολουθίας

Ὅπως εἶδαμε, περὶ τὸν 14ο αἰῶνα ὑπῆρξε ἡ ἀνάγκη δημιουργίας μίας ἐπιτομῆς τῆς ἀκολουθίας τοῦ Αποδείπνου, κατάλληλη γιὰ χρῆση στις ἐνορίες, ἀφοῦ ἡ μοναστηριακὴ ἦταν ἐκτενὴς γιὰ τοὺς λαϊκοὺς. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τελούνται δύο ἀκολουθίες, τὸ Μέγα Απόδειπνο, κατὰ τὴν Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς καὶ τὸ Μικρὸ Απόδειπνο, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ υπόλοιπου λειτουργικοῦ ἔτους. Δηλαδή, τὸ μεγαλύτερο σε ἔκταση (τὸ Μεγάλον) ψάλλεται λιγότερες ἡμέρες, τις νησιτίσιμες (Τεσσαρακοστῆ), ἐνὸς τὸν υπόλοιπο χρόνο «συστελλεται», καθὼς ἀντικαθίσταται με τὸ Μικρὸ. Το Μέγα Απόδειπνο ψάλλεται πάντοτε στὸν κυρίως ναό, καὶ στις μονές καὶ στις ἐνορίες.

Το διάγραμμα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Αποδείπνου ἔχει ὡς ἐξῆς:

– «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...», «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε...».

– Τρισάγιο

Α' ΜΕΡΟΣ

– Οἱ ἕξι Ψαλμοὶ τοῦ Αποδείπνου:

4ος «Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσηκούσάς μου...»,

6ος «Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με...»,

12ος «Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος;...»,

24ος «Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου...»,

30ος «Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα...» καὶ

90ος «Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου...».

– «**Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός...**»

– Τρία τροπάρια «Τὴν ἡμέραν διελθόν...», «Τὴν ἡμέραν παρελθόν...» καὶ «Τὴν ἡμέραν διαβάς...».

– «**Ἡ ἀσώματος φύσις...**»

– Το Σύμβολο τῆς Πίστεως

– «Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε...»

– Τροπάρια (τρία)

– Ευχὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς...»

Β' ΜΕΡΟΣ

– «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...» (τρὶς)

– **50ος** Ψαλμὸς «Ἐλήσόν με ὁ Θεός...»

– **101ος** Ψαλμὸς «Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...»

– Προσευχὴ Μανασσῆ «Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν...»

– Τρία τροπάρια

– Ευχὴ «Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ»

Γ' ΜΕΡΟΣ

– «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...» (τρὶς)

– **69ος** Ψαλμὸς «Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχε...»

– **142ος** Ψαλμὸς «Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...»

– Δοξολογία «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ...»

– «**Κύριε τῶν Δυνάμεων...**»

– Ευχὴ «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ...»

– Ευχὴ «Ἄσπιε, ἀμόλυντε, ἄφθορε...»

– Ευχὴ «Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα...»

– Ευχὴ «Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθε...»

– Ευχὴ «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ...»

– Ευχὴ «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...»

– Κεφαλοκλισία – Απόλυσις

– «Εὐξόμεθα ὑπὲρ...»

– Τροπάριο «Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὴ...» ἢ «Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ...»

– «Δι' εὐχῶν...».

Το Απόδειπνο ἀπαρτίζεται ἀπὸ ψαλμοὺς, ευχές καὶ ὕμνους ἐξαιρετικοῦ ὑμολογικοῦ καὶ θεολογικοῦ περιεχομένου, ποὺ ἀναδεικνύουν τοὺς λατρευτικοὺς στόχους τῆς ἀκολουθίας καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους συμβολισμοὺς τῆς. Το Μέγα Απόδειπνο ἐπιμερίζεται σε τρία μέρη. Κατὰ τὸν Ἅγιον Συμεὼν Θεσσαλονίκης «τὰ μὲν οὖν ἀποδείπνα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς μεγάλα καὶ οὕτω καλοῦμενα καὶ εἰς τρεῖς διαίρονται μοίρας, εἰς τύπον τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέλθωσιν...». Τριμερὴς ὁ καταμερισμὸς τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς ἀκολουθίας εἰς τύπον τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀκόμη ἕνας ἱερὸς συμβολισμὸς γιὰ το Απόδειπνο.

Αξίζει να υπογραμμιστεί η ιδιαίτερα πλούσια χρήση του Ψαλτηρίου. Συνολικά λέγονται δέκα Ψαλμοί (έξι στο πρώτο μέρος και από δύο στα υπόλοιπα μέρη), ενώ φαίνεται πως ο επιθυμητός αριθμός τους ήταν δώδεκα. Στη θέση, όμως, του τρίτου Ψαλμού του δεύτερου μέρους έχει τεθεί η προσευχή του Μανασσή, ενώ στην αντίστοιχη θέση του τρίτου μέρους αντί Ψαλμού έχει τεθεί η Δοξολογία. Το Απόδειπνο, αμέσως την έναρξή του (με το Εὐλογητὸς..., την προσευχή προς το Άγιο Πνεῦμα «Βασιλεῦ Οὐράνιε ...» και το Τρισάγιο), περνά στο πρώτο από τα τρία μέρη του, όπου υπάρχουν 6 Ψαλμοί (4ος, 6ος, 12ος, 24ος, 30ος και 90ος), από τους συνολικά 10 της ὅλης ακολουθίας. Πρόκειται για ένα «ιδιότυπο Εξάψαλμο», αποτελούμενο από εκλεκτούς Ψαλμούς, με νυκτερινό περιεχόμενο, κατάλληλους για την προσευχή της Εκκλησίας αυτή την ὥρα της ἡμέρας.

Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, μάλιστα, αναφέρει συγκεκριμένο στίχο από κάθε Ψαλμό, που αναδεικνύει την σημασία του ως νυκτερινής προσευχής. Έτσι από τον 4ο Ψαλμό αναφέρει τον στίχο 9 «ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι σὺ, Κύριε, κατὰ μόνος ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με», από τον 6ο Ψαλμό τον στίχο 7 «λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω», από τον 12ο τον στίχο 4 «φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον», από τον 24ο τον στίχο 5 «διδαζόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὄλην τὴν ἡμέραν», από τον 30ο τον στίχο 6 «εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου» και από τον 90ο τον γνωστό στίχο 5 και το πρώτο μισό του στίχου 6 «οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου», που αποτελεί και την πρώτη βιβλική βάση της προσευχής προ της κατακλίσεως, που οδήγησε στην δημιουργία του Αποδείπνου.

Η επιλογή των στίχων μόνο τυχαία δεν είναι. Ξεχειλιζούν από την πίστη προς τον Θεό, ἐλπίδα για τη βοήθειά Του, ειλικρινή αισθήματα μετανοίας, εμπιστοσύνη στην δύναμή Του να συντρίψει τις δυνάμεις του σκότους, ακόμη και μνήμη θανάτου, αφού ο βραδινός ύπνος γίνεται τύπος του θανάτου. Οι Ψαλμοί αυτοί προσδιάζουν στους στόχους του Αποδείπνου προβάλλοντας εμπιστοσύνη, συντριβή, ἐλπίδα και τελικά πίστη.

Ακολουθεῖ ένας αρχαῖος ὕμνος, το «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός...», που ψάλλεται σε β' ἴχο. Αποτελεῖ δημιουργία της πρώτης περιόδου της Ὑμνολογίας (Α'-Γ' αἰώνες). Πρόκειται για επιλογή στίχων από το 8ο και 9ο κεφάλαιο του Ησαΐα, που ψάλλεται αντιφωνικά κατά στίχο και χρησιμοποιεῖ ως εἰρμόνιο το ακροστίχο του πρώτου στίχου «Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Κατά τον Άγιο Μάρκο τον Ευγενικό «μετὰ τοῦτο μέρη τινὰ Ἡσαΐου προφητείας ἀπολαβόντες ἄδομεν, κατὰ τῆς τῶν δαϊμόνων ἐνεργείας ἡμῖν συμβαλλόμενα, τῶν ἐν νυκτὶ μάλιστα τὴν πονηρὰν δύναμιν ἐπιδεικνυμένων».

Στη συνέχεια, ψάλλονται τρία τροπάρια για να ακολουθήσει ἀκόμα ένας αρχαῖος ὕμνος, «Ἡ ἀσώματος φύσις...». Αποτελεῖ δημιουργία του Δ' αἰώνα (δευτέρα περίοδος της Ὑμνολογίας). Είναι γραμμένος σε αυτοτελεῖς ενδεκασύλλαβους στίχους σε ημιστίχια ἰσοσύλλαβα (18 ημιστίχια). Ψάλλεται σε ἴχο πλάγιο β'. Το πρώτο μέρος ολοκληρώνεται με το απαραίτητο Σύμβολο της Πίστεως, ως ομολογίας της πίστεως μας, τον ενδιαφέροντα ὕμνο «Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε...», τρία τροπάρια και την εξαιρετική ευχή του Μεγάλου Βασιλείου «Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς...», που συγκεφαλαιώνει τα αἰτήματα της προ του ὕπνου προσευχῆς των πιστῶν. Αυτό το πρώτο μέρος, μπορούμε να υποστηρίξουμε, ὅτι αποτελεί μία πλήρη ακολουθία προ του ὕπνου, που θα μπορούσε να υπάρξει και αυτοτελῶς.

Το Μέγα Απόδειπνο, ὅμως, συνεχίζεται με το δεύτερο μέρος, ξεκινώντας με το «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...» και τον 50ο Ψαλμό «Ἐλέησόν με ὁ Θεός...», τον απαραίτητο Ψαλμό μετανοίας για πολλές ακολουθίες της Εκκλησίας: «αὐθις ἀρξάμενοι τὸν τε πεντηκοστὸν ἄδομεν, ὡς μηδέποτε τοῦτον παραλείψομαι, μετανοῶντες ὄντα διδασκτικόν, ἦν ὀφείλομεν ἐπιδείκνυσθαι τῷ Θεῷ διὰ τὴν βίον παντός» κατά τον Άγιο Μάρκο τον Ευγενικό.

Ακολουθεῖ ο 101ος Ψαλμός «Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...», που είναι Ψαλμός που προσδιάζει σε ανθρώπους βαθύτατα προβληματισμένους και σε δυσχερέστατη θέση ευρισκομένους, που, ὅμως, δεν ἀπελπίζονται, ἀλλὰ με πίστη προσεύχονται στον Θεό, ἐλπίζοντας στη δικαίωση και ἀνακούφισή τους.

Ακολουθεῖ η προσευχή του Μανασσή «Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν...», «ἀντὶ δὲ τοῦ τρίτου ψαλμοῦ τὴν Μανασσή

βασιλέως προσευχὴν λεγομένην, μετανοίας τε καὶ κατανύξεως ἀφορμὴν οὖσαν» κατά τον Άγιο Μάρκο τον Ευγενικό.

Το δεύτερο μέρος καταλήγει με τρία τροπάρια και την ευχή «Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ».

Στο τρίτο μέρος ἔχουμε πάλι το «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...», Ψαλμούς, τον 69ο Ψαλμό «Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχε...», με τον ὁποῖο εντείνεται η προσευχή προς τον Θεό, που περιλαμβάνει το αἶγμα της ἄμεσης βοήθειας προς τον αγωνιῶντα ἄνθρωπο, τον 142ο Ψαλμό «Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...», στον ὁποῖο επικρατεῖ τόνος συντριβῆς και τόνος παρακλήσεως θερμῆς και τη Δοξολογία, ἀντὶ για τρίτο Ψαλμό.

Στο σημεῖο αὐτό, κατά την Α' Εβδομάδα των Νηστειῶν ἀπὸ την Καθαρά Δευτέρα ὡς και την Πέμπτη, ψάλλεται ο Μεγάλος Κανόνας, ποίημα του Αγίου Ανδρέα Κρήτης, σε τέσσερις στάσεις, μία για κάθε ἡμέρα.

Ακολουθεῖ ἀκόμα ένας αρχαῖος ὕμνος, γνωστός και ἀγαπητός στους πιστούς κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, το «Κύριε τῶν Δυνάμεων...», που ψάλλεται σε ἴχο πλάγιο β'. Η φράση αὐτή προέρχεται ἀπὸ τον στίχο 8 του 45ου Ψαλμοῦ «Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν». Ψάλλεται αντιφωνικά και σε κάθε ἐπανάληψή του προτάσσεται στίχος ἀπὸ τον 150ο Ψαλμό «Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (στίχ. και ακολουθεῖ το εἰρμόνιο «Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γὰρ ἑκτός σου βοηθόν, ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς».

Το τρίτο μέρος ολοκληρώνεται με τις πολὺ γνωστές Ευχές «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ...», «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε...», «Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα...», «Ὑπερῆνδοξε, ἀειπάρθενε...», «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ...» και «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...», Κεφαλοκλισία – Απόλυση, το «Εὐξόμεθα ὑπὲρ...», το Τροπάριο «Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὴ...» ἢ «Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ...» και κατακλείεται με το «Δι' εὐχῶν...». Στο «Εὐξόμεθα» παρατίθενται τα αἰτήματα προσευχῆς και ο λαὸς ἀπαντᾷ με το «Κύριε ἐλέησον»

Α' ΜΕΡΟΣ

Ὁ ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, και αἰεὶ, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεύς· Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, και τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, και ζωῆς χορηγός, ἐλθέ και σκήνωσον ἐν ἡμῖν, και καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, και σώσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἴσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Δόξα Πατρὶ και Υἱῷ και ἁγίῳ Πνεύματι, και νῦν και αἰεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι και ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ και Υἱῷ και ἁγίῳ Πνεύματι, και νῦν και αἰεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, και ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον

δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερέυς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν. **Κύριε, ἐλέησον (ιβ').**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν **τῷ βασιλεῖ** ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν **Χριστῷ τῷ βασιλεῖ** ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν **αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ** καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμός Δ' (4)

Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου· ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με.

Οἰκτείρησόν με καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἵνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

Καὶ γινῶτε ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ· Κύριος εἰσακούσεται μου ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν.

Ὅργιζεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνετε· ἃ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν καταλύγητε.

Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ Κύριον.

Πολλοὶ λέγουσι· τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθά;

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἐδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου· ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.

Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με.

Ψαλμός ΣΤ' (6)

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου.

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σύ, Κύριε, ἕως πότε;

Ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου, σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

Ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ τίς ἐξομολογήσεται σοι;

Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω.

Ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἐπαλαιώθην ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου.

Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου·

Ἦκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχὴν μου προσεδέξατο.

Αἰσχυνθείησαν καὶ ταραχθείησαν σφόδρα πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείησαν καὶ καταισχυνθείησαν σφόδρα διὰ τάχους.

Ψαλμός ΙΒ' (12)

Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;

Ἔως τίνος θήσομαι βουλάς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; ἕως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ;

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεὸς μου· φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον.

Μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· ἴσχυσα πρὸς αὐτόν· οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ.

Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα, ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῷ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

Καὶ πάλιν

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσον μου, Κύριε, ὁ Θεὸς μου.

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου, Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλοῦια, Ἀλληλοῦια, Ἀλληλοῦια, Δόξα σοι ὁ Θεός, **Κύριε, ἐλέησον (γ')**,

**Δόξα Πατρί και Υἱῷ και Ἁγίῳ Πνεύματι
και νῦν και ἀεί και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων. Ἀμήν.**

Ψαλμός ΚΔ' (24)

Πρὸς σέ, Κύριε, ἤρα τὴν ψυχὴν μου, ὁ Θεὸς μου.

Ἐπὶ σοὶ πέποιθα, μὴ κατασχυνθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα, μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροὶ μου·

Καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε, οὐ μὴ κατασχυνθῶσιν, αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξόν με.

Ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ δίδαξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσιν.

Ἀμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῆς.

Κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου σύ, ἕνεκεν τῆς χρηστότητός σου, Κύριε.

Χρηστὸς καὶ εὐθὺς ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἀμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

Ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ.

Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος, καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἰλάσθητι τῇ ἀμαρτία μου· πολλὴ γὰρ ἐστὶ.

Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἧ ἠρετίσατο.

Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

Κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

Οὐκ ὀφθαλμοὶ μου διὰ παντός πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχὸς εἰμι ἐγώ.

Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν, ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου.

Ἴδε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.

Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, καὶ ῥῦσαί με, μὴ κατασχυνθεῖν ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

Ἄκακοὶ καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε.

Λύτρωσαι, ὁ Θεός, τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.

Ψαλμός Λ' (30)

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ κατασχυνθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

Κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου, τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι με.

Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστήν, καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με.

Ὅτι κραταίωμά μου, καὶ καταφυγὴ μου εἶ σύ, καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὀδηγήσεις με, καὶ διαθρέψεις με.

Ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυσάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε, **Εἰς** χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου, ἐλυτρώσω με, Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας.

Ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενῆς.

Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἤλπισα, ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου.

Ὅτι ἐπέιδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχὴν μου.

Καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβομαι, ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ μου, καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς.

Ἡσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς μου, καὶ τὰ ὀστέα μου ἐταράχθησαν.

Παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος, καὶ τοῖς γείτοσί μου σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς μου.

Οἱ θεωροῦντες με ἔξω ἔφυγον ἀπ' ἐμοῦ, ἐπελήσθην ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας.

Ἐγενήθην ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός, ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροικούντων κυκλόθεν.

Ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς ἅμα ἐπ' ἐμέ, τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου ἐβουλεύσαντο.

Ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, εἶπα· Σὺ εἶ ὁ Θεός μου ἐν ταῖς χερσὶ σου οἱ κληροῖ μου.

Ῥῥυσαί με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου, καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με.

Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἐλέει σου Κύριε, μὴ κατασχυνθείην, ὅτι ἐπεκαλεσάμην σε.

Αἰσχυνθείησαν ἀσεβεῖς, καὶ καταχθείησαν εἰς ἄδου.

Ἄλαλα γενηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια, τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν, ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει.

Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, ἧς ἔκρυσας τοῖς φοβουμένοις σε.

Ἐξειργάσω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σὲ ἐναντίον τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

Κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου, ἀπὸ ταραχῆς ἀνθρώπων.

Σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν. Εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαυμάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς.

Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Ἀπέριμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου.

Διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.

Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσοι αὐτοῦ ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος, καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιοῦσιν ὑπερηφανίαν.

Ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

Ψαλμός 4' (90)

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀυλισθήσεται.

Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν.

Ὅτι αὐτὸς ρύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους.

Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς· ὄπλω κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας.

Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ.

Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ·

Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει.

Ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου.

Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου·

Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου·

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ καὶ καταπατήσῃς λέοντα καὶ δράκοντα.

Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ρύσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

Κεκράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Δόξα σοι ὁ Θεός, Κύριε, ἐλέησον (γ'),

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα τοὺς ἐφεξῆς Στίχους, χῦμα καὶ ἄνευ μέλους, εἰ ἔστιν ἐκτὸς τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐν ταύτῃ δὲ ψάλλομεν αὐτοὺς ἐξ ἑκατέρων τῶν Χορῶν, ἀργῶς καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ.
Ἄρχεται δὲ ὁ πρῶτος Χορὸς οὕτω, εἰς Ἦχον πλ. β'

Ἦχος πλ. β'

Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γινῶτε ἔθνη καὶ ἠττᾶσθε.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἴσχυρότερος ἠττᾶσθε.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Εάν γάρ πάλιν ἰσχύσητε, καὶ πάλιν ἠττηθήσεσθε.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ ἦν ἄν βουλήν βουλευθήσθε, διασκεδάσει Κύριος
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ λόγον, ὃν εάν λαλήσητε, οὐ μὴ ἐμμεῖν ἔν ὑμῖν,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Τὸν δὲ φόβον ὑμῶν οὐ μὴ φοβηθῶμεν, οὐδ' οὐ μὴ παραχθῶμεν.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἡμῶν, αὐτόν ἀγιάσωμεν, καὶ αὐτός ἔσται ἡμῖν φόβος.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ εάν ἐπ' αὐτῷ πεποιθῶς ᾶ, ἔσται μοι εἰς ἀγιασμόν.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ πεποιθῶς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι δι' αὐτοῦ.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ἴδού ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδε φῶς μέγα.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρα, καὶ σκιά θανάτου, φῶς λάμπει ἐφ' ἡμᾶς.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Θαυμαστός σύμβουλος.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Θεὸς ἰσχυρός, Ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

**Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε,
Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.**

**Καὶ εὐθύς ὁ Ἀναγνώστης τὰ παρόντα
Τροπάρια (χῦμα)**

**Τὴν ἡμέραν διελθῶν, εὐχαριστῶ σοι, Κύριε,
τὴν ἐσπέραν, αἰτοῦμαι, σὺν τῇ νυκτὶ
ἀναμάρτητον, παράσχου μοι, Σωτήρ, καὶ
σῶσόν με.**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

**Τὴν ἡμέραν παρελθῶν, δοξολογῶ σε,
Δέσποτα, τὴν ἐσπέραν αἰτοῦμαι, σὺν τῇ
νυκτὶ ἀσκανδάλιστον, παράσχου μοι, Σωτήρ,
καὶ σῶσον με.**

**Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων. Ἀμήν.**

**Τὴν ἡμέραν διαβάς, ὑμνολογῶ σε, Ἅγιε, τὴν
ἐσπέραν, αἰτοῦμαι, σὺν τῇ νυκτὶ
ἀνεπίβουλον, παράσχου μοι, Σωτήρ, καὶ
σῶσον με.**

Εἶτα ψάλλουσιν ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί, εἰς Ἦχον πλ. β'

**Ἡ ἀσώματος φύσις, τὰ Χερουβεὶμ, ἀσιγήτοις
σε ὕμνοις, δοξολογεῖ.**

**Ἐξαπτέρυγα ζῶα, τὰ Σεραφεὶμ, ταῖς
ἀπαύστοις φωναῖς σε, υπερυψοί.**

**Τῶν Ἀγγέλων τε πᾶσα ἡ στρατιά, τρισαγίοις
σε ᾄσμασιν, ευφημεῖ.**

**Πρό γάρ πάντων ὑπάρχεις, ὁ ὢν Πατήρ, καὶ
συνάναρχον ἔχεις, τόν σόν Υἱόν.**

**Καὶ ισότιμον φέρων, Πνεῦμα ζωῆς, τῆς
Τριάδος δεικνύεις, τό αμερές.**

**Παναγία Παρθένε, Μήτηρ Θεοῦ, οἱ τοῦ
Λόγου αὐτόπται, καὶ υπουργοί.**

**Προφητῶν καὶ Μαρτύρων, πάντες χοροί, ὡς
ἀθάνατον ἔχοντες, τὴν ζωὴν.**

**Ὑπὲρ πάντων πρεσβεύσατε, ἐκτενῶς, ὅτι
πάντες ὑπάρχομεν, ἐν δεινοῖς.**

**Ἴνα πλάνης ῥυσθέντες, τοῦ πονηροῦ, τῶν
Ἀγγέλων βοήσωμεν, τὴν ᾠδὴν.**

ὁ Ἀναγνώστης (χῦμα)

**Ἅγιε, Ἅγιε, Ἅγιε, Τρισάγιε Κύριε, ἐλέησον
καὶ σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.**

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

**Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτο-
ρα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε
πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰη-
σοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονο-
γενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ
πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν
ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ
ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ
πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώ-
πους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κα-
τελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα
ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθέ-
νου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε
ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα
καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέ-
ρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς
οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ
Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας
οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγι-
ον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πα-
τρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ
συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον,
τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁ-
γίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησί-
αν. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζω-
ὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.**

Ἦχος πλ. β'

**Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (τρίς).**

**Πᾶσαι αἱ οὐράναι Δυνάμεις τῶν ἁγίων
Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, πρεσβεύσατε
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (δίσ).**

**Ἅγιε Ἰωάννη, Προφήτα καὶ Πρόδρομε, καὶ
Βαπτιστὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν (δίσ).**

**Ἅγιοι ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ καὶ
πάντες Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἁμαρτωλῶν. (δίσ).**

Όσοι, θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, Ποιμένες, καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν **(δίς)**.

Η ἀήττητος, καὶ ἀκατάλυτος, καὶ θεία δύναμις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς **(δίς)**.

οἱ Χοροί, ἐναλλάξ

Ο Θεός, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς **(τρίς)**.

Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. **(ἅπαξ)**

Το Τρισάγιον

Άγιος ὁ Θεός, Άγιος Ἰσχυρός, Άγιος Αθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. **Γενηθήτω τὸ θέλημά σου**, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*

Ὁ ἱερεύς: *Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.*

Ὁ Ἀναγνώστης: Ἀμήν.

*

Ἐὰν μὲν τύχη Ἑορτή, λέγομεν τὰ τῆς εορτῆς Τροπάρια.

Εἰ δὲ μὴ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τὰ Τροπάρια ταῦτα.

*

Ἦχος β'

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, Χριστέ ὁ Θεός, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἶπῃ ὁ ἐχθρός μου, Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

Αντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου, γενοῦ, ὁ Θεός, ὅτι μέσον διαβαίνω παγίδων πολλῶν, ῥύσαι με ἐξ αὐτῶν, καὶ σῶσον με, ἀγαθέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε, πολλά γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρός, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη, μὴ παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σφύζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, σαρκὶ καταδεξάμενος.

Ἔτερα Τροπάρια, ψαλλόμενα ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Ἦχος πλ. δ'

Τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μου, τὸ ἄϋπνον ἐπίστασαι, Κύριε, καὶ τῆς ἀθλίας σαρκός μου, τὸ ἄτονον ἔγνωσ, ὁ πλάσας με· διὸ εἰς χεῖράς σου, παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου. Σκέπασόν με πτέρυξι τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἵνα μὴ ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμούς μου φώτισον, ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων σου, καὶ διέγειρόν με ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, πρὸς σὴν δοξολογίαν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. *Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.*

Ὡς φοβερὰ ἡ κρίσις σου, Κύριε, τῶν Ἀγγέλων παρισταμένων, τῶν ἀνθρώπων εἰσαγομένων, τῶν βίβλων ἀνεωγμένων, τῶν ἔργων ἐρευνημένων, τῶν λογισμῶν ἐξεταζομένων. Ποία κρίσις ἔσται ἐν ἐμοί, τῷ συλληφθέντι ἐν ἀμαρτίαις; τίς μου τὴν φλόγα κατασβέσει; τίς μου τὸ σκότος καταλάμψει; εἰ μὴ, σὺ, Κύριε, ἐλεήσεις με, ὡς φιλόανθρωπος;

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

Δάκρυνά μοι δός, ὁ Θεός, ὡς ποτε τῇ γυναικὶ τῇ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας, καὶ μύρον εὐωδίας σοι

προσφέρειν, βίον καθαρὸν ἐν μετανοία μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω κάγω τῆς εὐκταίας σου φωνῆς. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν ἀκαταίσχυντον, Θεοτόκε, ἐλπίδα σου ἔχων, σωθήσομαι, τὴν προστασίαν σου κεκτημένος, Πανάχραντε, οὐ φοβηθήσομαι, καταδιώξω τοὺς ἐχθροὺς μου, καὶ τροπώσομαι αὐτούς, μόνην ἀμπεχόμενος, ὡς θώρακα, τὴν σκέπην σου, καὶ τὴν παντοδύναμον βοήθειάν σου, καθικετεύων, βοῶ σοι· Δέσποινα, σῶσόν με ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ ἀνάστησόν με ἐκ ζοφώδους ὕπνου, πρὸς σὴν δοξολογίαν, δυνάμει τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κύριε, ἐλέησον μ' (40).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

ὁ Ἀναγνώστης: Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

ὁ Ἱερεὺς: Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς: Εὐχὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ρῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαία σου κρίσει ἐξετάσεως. Κατήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχία ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Απόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ,

καὶ ἐπιθυμίαν βλαβερὰν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου, εὐδοκία καὶ ἀγαθότητι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*

Β' ΜΕΡΟΣ

ὁ Ἀναγνώστης (ἐκ γ', Μετανοίας γ')

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Μετανοίας (γ') καὶ τοὺς ψαλμοὺς: Ψαλμὸς ν' (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἠγεμονικῷ στήριζόν με.

Ἀιδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῥῥαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ῥτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους

*

Ψαλμός ΡΑ' (101)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ· ἐν ἧ ἂν ἡμέρα θλίβωμαι, κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου· ἐν ἧ ἂν ἡμέρα ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

Ῥτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστά μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

Ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδία μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.

Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὄστούν μου τῇ σαρκί μου.

Ῥμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ.

Ἡγρύπησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

Ῥλην τὴν ἡμέραν ὠνείδίζόν με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὤμνουν.

Ῥτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων.

Ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέρραξάς με.

Ἀἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιά ἐκλίθησαν, καὶ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθη.

Σὺ δέ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σὺ ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἦκει καιρὸς·

Ῥτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

Καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου.

Ῥτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

Γραφήτω αὕτη εἰς γενεὰν ἑτέραν, καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον.

Ῥτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἀγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε.

Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθνατωμένων.

Τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιών τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ἐν τῷ συναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

Ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ· τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγειλόν μοι·

Μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου· ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη σου.

Κατ' ἀρχὰς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί·

Ἀὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς καὶ ἀλλαγῆσονται·

Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

*

Ὁ ἱερεὺς: Προσευχὴ Μανασσῆ, Βασιλέως Ἰουδαίας

Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν τοῦ δικαίου, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτῶν, ὁ πεδήσας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ τοῦ προστάγματος, σου, ὁ κλείσας τὴν ἄβυσσον, καὶ σφραγισάμενος αὐτὴν τῷ φοβερῷ καὶ ἐνδόξῳ ὀνόματί σου, ὃν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, ὅτι ἄστεκτος ἢ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου, καὶ ἀνυπόστατος ἢ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοῖς ἀπειλῆς σου, ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τῆς ἐπαγγελίας σου. Σὺ γὰρ εἶ Κύριος ὕψιστος, εὐσπλαγχνος, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίας ἀνθρώπων. Σὺ, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου ἐπηγγείλω μετάνοιαν, καὶ ἄφεςιν τοῖς ἡμαρτηκόσι σοι, καὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου ὤρισας μετάνοιαν ἀμαρτωλοῖς εἰς σωτηρίαν. Σὺ οὖν, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, οὐκ ἔθου μετάνοιαν δικαίοις, τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τοῖς οὐχ ἡμαρτηκόσι σοι, ἀλλ' ἔθου μετάνοιαν ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ, διότι ἥμαρτον ὑπὲρ ἀριθμὸν ψάμμου θαλάσσης. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, κατακαμπτόμενος πολλῷ δεσμῷ σιδηρῷ, εἰς τὸ μὴ ἀνανεῦσαι τὴν κεφαλὴν μου, καὶ οὐκ ἔστι μοι ἄνεσις, διότι παρώργισα τὸν θυμὸν σου, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, μὴ ποιήσας τὸ θέλημά σου, καὶ μὴ φυλάξας τὰ προστάγματά σου. Καὶ νῦν, κλίνω γόνυ καρδίας, δεόμενος τῆς παρὰ σοῦ χρηστότητος. Ἠμάρτηκα, Κύριε, ἡμάρτηκα, καὶ τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γινώσκω, ἀλλ' αἰτοῦμαι δεόμενος. Ἄνες μοι, Κύριε, ἄνες μοι, καὶ μὴ συναπολέσης με ταῖς ἀνομίαις μου, μηδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνίσας τηρήσης τὰ κακά μοι, μηδὲ καταδικάσης με ἐν τοῖς καταωτάτοις τῆς γῆς· **διότι σὺ εἶ Θεός, Θεὸς τῶν μετανοούντων, καὶ ἐν ἐμοὶ δεῖξεις πᾶσαν τὴν ἀγαθωσύνην σου, ὅτι ἀνάξιον ὄντα, σώσεις με κατὰ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ αἰνέσω σε διὰ παντός ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μου. Ὅτι σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ δύναμις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.**

Το Τρισάγιον

**Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθά-
νατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον. Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*

ὁ Ἱερεὺς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ὁ Ἀναγνώστης: Ἀμήν.

**Καὶ ψάλλομεν, εἰς τὸ κλιτόν, πραεῖα τῆ φωνῆ, τὰ
Κατανοκτικά ταῦτα τροπάρια.**

Ἦχος πλ. β'

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν, ὧς Δεσπότη, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήσαμεν, μὴ οργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου επικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων

Τῆς εὐσπλαγγνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν, ρυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων, σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον μ' (40).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ενδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκούσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

ὁ Ἀναγνώστης: Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

ὁ Ἱερεὺς: Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν, καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*

Γ' ΜΕΡΟΣ

ὁ Ἀναγνώστης (ἐκ γ', Μετανοίας γ')

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ξθ' (69).

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθησαί μοι σπεῦσον.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

Ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταίσχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά.

Ἀποστραφήτωσαν παραντίκα αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι· εὔγε, εὔγε.

Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός.

Καὶ λεγέτωσαν διὰ παντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοηθήσόν μοι.

Βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἀνυδρὸς σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἄκουστόν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτ' ὁ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημα σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμι.

Δοξολογία μικρά.

Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἦμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι διὰ τὴν μέγαλν σου δόξαν.

Κύριε βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντο-

κράτορ· Κύριε Υιὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθηήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγεννήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σε κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*

Το Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἴλασθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω

τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. **Γενηθήτω τὸ θέλημά σου**, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*

*Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῶν Νηστειῶν ψάλλομεν τὸ δι' ἐκάστην ἡμέραν ὠρισμένον τμήμα τοῦ Μεγάλου Κανόνος, «**Βοηθὸς καὶ σκεπαστής...**», προτάσσοντες εἰς ἕκαστον Τροπάριον τὸν στίχον «**Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλεησόν με**» ἐκτὸς τῶν εἰρμῶν.*

*Μετὰ τὴν 5' ὥδην ψάλλομεν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους τὸ Κοντάκιον «**Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις τό τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνησον οὖν, ἵνα φείσῃται σου Χριστός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν καὶ τά πάντα πληρῶν**».*

*καὶ μετὰ τὴν 7' ὥδην, τὸν εἰρμὸν «**Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν**».*

Κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας ψάλλεται ὁ ταχθεὶς κανὼν ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου καὶ τῶν ἁγίων ποῦ τυγχάνουν ἐκ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου ὡς τὴν Κυριακὴν τοῦ Θῶμα.

*Στὴν 9' ὥδῃ δὲν λέγεται «**Εὐλογοῦμεν Πατέρα υἰὸν...**», ἀλλὰ «**Δόξα Πατρί...**».*

*Στὰ στιχηρὰ προσόμοια τοῦ θεοτοκαρίου ποῦ ἀκολουθοῦν ψάλλονται τέσσερις κατάλληλοι στίχοι σὰν ἀπόστιχα, δηλαδή: «**Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ**», «**Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου**», «**Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ**», «**Δόξα, Καὶ νῦν**» (Παρακλητικῆ-μικροὶ ἐσπερινοὶ τὰ Σάββατα ἐσπέρας).*

Ὅτε δὲ ψάλλεται τὸ Θεοτοκάριον ἄπει κηρὸς ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.

Τὸ θεοτοκάριο σχολάζει κατὰ τὶς ἐβδομάδες τῆς ἀπόκρεω καὶ τῆς τυρινῆς, τὶς περιόδους δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν

*

ὁ Ἱερεὺς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

ὁ Ἀναγνώστης: Ἀμήν.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείας αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

Ο α' χορός

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ο β' χορός

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Καὶ πάλιν οἱ δύο Χοροὶ ὁμοῦ, ἀργότερον

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενού, ἄλλον γάρ εκτός σου βοηθόν, εν θλίψεσιν ουκ ἔχομεν, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐλέησον ημάς

ὁ Ἀναγνώστης

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

Κύριε, εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν, Σῶτερ, ὑμνησαί σε, ὄν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων, πρὸς σὲ κατέφυγον, Ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν, καὶ πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

*

Ο α' χορός ψάλλει το:

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀνθρωπίνη προστασία, μὴ καταπιστεύσης με, ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ο β' χορός ψάλλει το:

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἶτα τὸ Κύριε, ἐλέησον (μ'), καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην.

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀ-

γαπῶν καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντα καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου· τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

ἑμμελῶς: Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον πάτερ.

Ὁ ἱερέυς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Καὶ ποιῶμεν τὰς τρεῖς (ἐκ γ') μεγάλας Μετανοίας, Εἴθ' οὕτω, λέγομεν καθ' ἑαυτοῦ καὶ ἓνα στίχον τῆς Εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ:

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλω.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ δὲ ταύτας, ἐτέρας μικρὰς Μετανοίας (ἐκ ιβ') λέγοντες καθ' ἑκάστην, τὸ

Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ πάλιν Μετανοίαν μεγάλην, καὶ τὸν τελευταῖον στίχον τῆς ἀνωτέρω Εὐχῆς.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν

Το Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον Κύριε, ἐλέησον. Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*

ὁ Ἱερέυς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ὁ Ἀναγνώστης: Ἀμήν.

ὁ α' ψάλτης Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ').

Εἶτα τὰς επομένους Ευχὰς

καὶ σώσον ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

(Ποίημα Παύλου Μοναχοῦ Μονῆς τῆς Εὐεργέτιδος ἐν Κωνσταντινουπόλει)

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κηύσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανόις συνάψασα, ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς, καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἡ ἐτοίμη ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἀμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἐμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμία γνώμης, δοῦλον γενόμενον.

Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φι-
λανθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁ-
μαρτωλῷ καὶ ἁσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ
ῤυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέη-
σιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην
καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρρησίᾳ χρω-
μένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοιξῇ κάμοι τὰ φι-
λάνθρωπα σπλάγγνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότη-
τος, καί, παριδὼν μου τὰ ἀναρίθμητα
πταισμάτα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν,
καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον
ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι ἀεὶ ὡς ἐλεή-
μων, καὶ συμπαθῆς, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν
τῷ παρόντι βίῳ, θερμῇ προστάτις καὶ βοη-
θός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτεριχίζου-
σα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ
ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν
μου ψυχὴν περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄ-
ψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀ-
πελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς
κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῤυομένη κολάσεως,
καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ
Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα.
Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά μου, ὑπεραγία
Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλή-
ψεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ μονογε-
νοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει
πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἁ-
νάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγα-
θῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*

ὁ β' ψάλτης

**Εὐχὴ ἑτέρα εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
Χριστόν.**

(Ποίημα Ἀντιόχου μοναχοῦ τοῦ Πανδέκτου Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα
Ἱεροσολύμων)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν, ἀ-
νάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον
ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, καὶ
ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυπαθεί-
ας. Παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ
πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν
δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπανα-
στάσεις κατάστειλον, καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν
ἡμῶν φρόνημα κοίμησον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ
Θεός, **γρήγορον νοῦν, σῶφρονα λογισμόν,
καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρόν, καὶ πάσης**

σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανά-
στησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐ-
στηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν μνή-
μην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυ-
στον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολο-
γίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δο-
ξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα
σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

**Ἐπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεο-
τόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν
τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵ-
να σῶσις διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

**Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός,
σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἁγία,
δόξα σοι.**

**Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθηναι,
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέ-
πην σου.**

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Ὁ ἱερεὺς ἀμέσως τὴν Ἀπόλυσιν.

Ὁ προεστώς·

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἀναγνώστης·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύ-
ριε, ἐλέησον. Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ὁ ἱερεὺς·

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις
τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ
Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων ἀ-
ποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡ-
μῶν, τοῦ ἁγίου (τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἡμέρας), καὶ
πάντων τῶν ἁγίων, ἐλέησαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς
ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

**Εἶτα ὁ ἱερεὺς λέγει (ἀποκρινομένων ἡμῶν τὸ
Κύριε, ἐλέησον, συνεχῶς).**

Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

**Ἐπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πά-
σης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.**

**Ἐπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους, πάσης ἀρχῆς
καὶ ἐξουσίας ἐν τῷ κράτει ἡμῶν.**

**Ἐπὲρ εὐοδώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φιλοχρί-
στου στρατοῦ.**

**Ἐπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν
ἡμῶν.**

Ζῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

Ἵπὲρ τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν.
Ἵπὲρ τῶν μισούντων καὶ ἀγαπόντων ἡμᾶς.
Ἵπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, εὐ-
χεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.
Ἵπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων.
Ἵπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων.
Ἵπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.
Εὐξώμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς.
Καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέ-
ρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς
κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

- Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν ὀρθοδόξων.
Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς. Τοὺς ὀρ-
θοδόξους ἀρχιερεῖς. [Τοὺς κτίτορας τῆς ἀγίας ἐκ-
κλησίας (ἢ μονῆς) ταύτης], τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ
διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς προαπελθόντας
πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, τοὺς ἐνθάδε εὐσε-
βῶς κειμένους καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους.
Εἴπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό· Κύριε, ἐλέησον·
Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Καὶ ὁ χορὸς ψάλλει Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν
Τῆ μὲν Δευτέρα καὶ Τετάρτη ἐσπέρας.

Ἦχος β'

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὴ, τῶν
καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου
χειρί· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ
πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἀεὶ
μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ
πταισμάτων, πολλῶν. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ
Ἵψίστου· ὅθεν σοι προσπίπτομεν· Ῥῦσαι
πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Τῆ δὲ Τρίτῃ ἐσπέρας καὶ τῆ Πέμπτῃ.

Ἦχος α'

Σφαγὴν σου τὴν ἀδικὸν Χριστέ, ἡ Παρθένος
βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι Τέκνον
γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ
ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πάσαν γῆν κρεμάσας τοῖς
ύδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Ευεργέτα
πολυέλεε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου
δέομαι.

Ὁ ἱερεὺς ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μεθ' ὑποκλίσεως, ἐπιλέγει·
Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ χορὸς· Ἀμήν.

Οἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις καὶ Ἰσυχαστηρίοις λαβόντες
συγχώρησιν ἀπὸ τοῦ Προεστῶτος, ἀπέρχονται ἐν τοῖς κελλίοις
αὐτῶν ἐνθα λέγουσι καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην.

Τοῖς μισοῦσι καὶ ἀδικοῦσιν ἡμᾶς συγχώρησον,
Κύριε, τοῖς ἀγαθοποιοῦσιν ἀγαθοποιήσον, τοῖς
ἀδελφοῖς καὶ οἰκείοις ἡμῶν, χάρισαι τὰ πρὸς
σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, τοὺς ἐν
ἀσθενείᾳ ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασιν δώρησαι, τοὺς ἐν
θαλάσῃ κυβέρνησον, τοῖς ἐν ὁδοιπορίαις
συνόδευσον, τῷ Βασιλεῖ συμμάχησον, τοῖς
διακονοῦσι, καὶ ἐλεοῦσιν ἡμᾶς, ἀμαρτιῶν ἄφεςιν
δώρησαι, τοῖς ἐντειλαμένοις ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις
εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, συγχώρησον καὶ ἐλέησον
κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Μνήσθητι, Κύριε, πάντων
τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν
καὶ ἀνάπαυσον αὐτούς, ἐνθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ
προσώπου σου. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν
ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ λύτρωσαι αὐτούς ἀπὸ
πάσης περιστάσεως. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν
καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς ἀγίαις
σου Ἐκκλησίαις, καὶ δὸς αὐτοῖς τὰ πρὸς σωτηρίαν
αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Μνήσθητι, Κύριε,
καὶ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ ἀναξίων
δούλων σου καὶ φώτισον ἡμῶν τὸν νοῦν τῷ φωτὶ τῆς
γνώσεώς σου καὶ ὀδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ τρίβῳ τῶν
ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου
Μητρός, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ
ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων,
ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Ⓜ Τῆ ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστῆ Ⓜ

Ζῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

Ⓜ Τῆ ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστῆ Ⓜ

* * *

**ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ
ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ
ΚΡΗΤΗΣ**

* * *

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ εἰρμός.

Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδία; ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Δεῦρο τάλαινα ψυχῆ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοία δάκρυα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας, ἔγνω ἐμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου, Βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Οἴμοι τάλαινα ψυχῆ! τί ὁμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐά; εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρόθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου, καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀντὶ Εὐας αἰσθητῆς, ἡ νοητῆ μοι κατέστη Εὐά, ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθῆς λογισμός, δεικνὺς τὰ ἡδέα, καὶ γευόμενος ἀεὶ, τῆς πικρᾶς καταπόσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπαξίως τῆς Ἐδέμ, προεξερρίφη ὡς μὴ φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ· ἐγὼ δὲ τί πάθω, ἀθετῶν διαπαντός, τὰ ζωηρά σου λόγια;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν τοῦ Κάϊν ὑπελθόν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότι ψυχῆς, ζωώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τῇ τοῦ Ἄβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὁμοιώθην δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθαρὰν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσηγάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνεθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστά, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτά, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρτίας, ἃς εἰργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος μου πληγὰς, ἃς μοι ἔνδον, μαιφόνοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ· πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς· δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐρρίμμενον με Σωτήρ, πρὸ τῶν πυλῶν σου, κὰν ἐν τῷ γήρει, μὴ με ἀπορρίψης, εἰς Ἄδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλόανθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ λησταῖς περιπεσών, ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λογισμοῖς μου· ὄλωσ ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν· ἐπλήσθην μωλώπων. Ἄλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστὲ Σωτήρ ἰάτρευσον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἰερεύς με προιδών, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευΐτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν. Ἄλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἴκτειρον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Ἄμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων πάντων τὰς ἀμαρτίας, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μετανοίας ὁ καιρός, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστουργῷ μου· Ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μὴ βδελύξη με Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψης τοῦ σοῦ προσώπου, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ ἐκούσια Σωτήρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταισμάτά μου, καὶ τὰ φανερά, καὶ κρυπτὰ καὶ γνωστά, καὶ ἄγνωστα πάντα, συγχωρήσας ὡς Θεός, ἰλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρωσάμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ· κἂν ἐν τῷ τέλει, σῶσόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας ταῖς ἀσωτίαις, ἔρημός εἰμι, ἀρετῶν εὐσεβῶν· λιμώτων δὲ κράζω· Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἴκτειρον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ· Ἠμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μὴ εἰσέλθης μετ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα, λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὀρμάς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου, παρορῶν μου τὰ δεινά, σῶσόν με παντοδύναμε.

Ἄλλος Κανὼν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον καὶ Εἰρμόν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σὺ ἡ Ὁσία Μαρία βοήθει.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὴν μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνά, Μαρία κατορθώματα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις τούτῳ προσῆλθες, τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὀρμάς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν, ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατόρθωσας.

Τροπᾶριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥῦσαι παθῶν ἀτίμων, καὶ τῆς Βασιλείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνούς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ, ἀνυμνοῦντάς σε κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἐπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὡδὴ β'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ἐπιδημήσαντα.

Τροπᾶρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς, μετανοούσης Θεῷ, καὶ ἀνυμνούσης αὐτόν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πρόσχε μοι, ὁ Θεὸς ὡς οἰκτίρμων, ἰλέῳ ὄμματί σου, καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἠμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σωτήρ τὸ ποίημά σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, εὐσπλαγγνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ κάμοί, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ δάκρυα, τὰ τῆς Πόρνης Οἰκτίρμον, κἀγὼ
προβάλλομαι· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, τῆ εὐ-
σπλαγχνία σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν
παθῶν ἡδοναῖς, καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν,
χοῦν ἀπετέλεσα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Διέρρηξα, νῦν τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην,
ἦν ἐξυφάνατό μοι, ὁ Πλαστουργὸς ἐξ ἀρχῆς,
καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐνδέδουμαι, διερρηγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφά-
νατό μοι, ὁ ὄφις τῆ συμβουλῆ, καὶ καταισχύ-
νομαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπα-
τήθην τὸν νοῦν, καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός, καὶ
καταισχύνομαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐτέκταινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ
ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ,
τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν
εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ
καταισχύνομαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἁ-
μαρτία κάμοί, γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦ-
φάντου στολῆς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, κα-
θάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν,
αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡ-
μαγμένον αἰσχυῶς, τῆ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς,
καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐσπίλωσα, τὸν τῆς σαρκὸς μου χιτῶνα, καὶ
κατεῤῥύπωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Σωτήρ, καὶ
καθ' ὁμοίωσιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦπέπεσα, τῆ τῶν παθῶν ἀχθηδόνι, καὶ τῆ ἐ-
νύλω φθορᾷ· καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπι-
έζει με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Φιλοῦλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτη-
σίας Σωτήρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοι-
ὸν περικείμεαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῆ
τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν, ποικίλη περιβολῆ,
καὶ κατακρίνομαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐ-
φρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, θεοτυπώτου
σκηνῆς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν,
ταῖς φιληδόνοις ὄρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ
νοῦ, τὴν ὠραιότητα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εἰκόνας τὸ κάλλος,
Σῶτερ τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχ-
μὴν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡμάρτηκα, ὡςπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος
ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχου Σωτήρ, κά-
μοῦ τὰ δάκρυα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦλίσθησα, ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καὶ βε-
βορβόρωμαι· ἀλλ' ἀποπλύναις κάμέ, Σωτήρ
τοῖς δάκρυσι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοι, Σῶτερ ἰ-
λάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐ-
γὼ ἠμαρτέ σοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατά-
νυξιν· αὐτός μοι ταῦτα Σωτήρ, ὡς Θεὸς δώ-
ρησαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύ-
ριε, Κύριε· ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτήν, μετανο-
οῦντί σοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαί με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς· Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Τριαδικόν.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐνα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων ὑμῶν, Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Θεοτοκίον.

ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμὸς ἄλλος.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ καὶ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐμῇ.

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐνωτίζου ψυχῆ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος· καὶ ἀποσπασθητι τῆς πρώτης ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστήν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τίνι ὁμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῆ; εἰ μὴ τῷ πρώτῳ Κάϊν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας, καὶ κτείνασα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὃ ψυχῆ, τῷ Σῆθ οὐχ ὁμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνὼς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὄφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῆ μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον· καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησίν, εἰς μῶλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα, Λάμεχ θρηνῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὃ ψυχῆ μου ῥυπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρόην φονεῦτήν, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς!

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομησάτω ὃ ψυχῆ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι, ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰ μὴ συνέχεεν ὁ Κτίστης τὰς βουλὰς σου, καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τέτρομαι, πέπληγμα· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πληρώσεις, βοῶ σοι, αἱ πληγαί, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν, πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ψυχῆ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Γνωτε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, καὶ κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἀμαρτίας, καὶ κρίνων ὀρφανόν, καὶ ταπεινόν καὶ πτωχόν.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦ πλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε τὴν σῆν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦ λη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν ᾧ ψυχῇ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη· διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσιν, προσπέσωμεν βοῶντες· Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανουῶντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης, ἀλλὰ φείσαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννητορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ἰλέωσαι κάμοί, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

ᾠδὴ γ'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ψυχῇ, Κύριος ἐπιβρέξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰς τὸ ὄρος σῶζου ψυχῇ, ὥσπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος, καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Φεῦγε ἐμπρησμόν ᾧ ψυχῇ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν, φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Σωτήρ· Ἠμαρτον ἡμαρτόν σοι· ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἠμαρτόν σοι ὁ μόνος ἐγώ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστουργός μου· ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Τριαδικόν.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦ Τριάς Μονὰς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Ἐπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε θεοδόχε Γαστήρ· χαῖρε θρόνε Κυρίου· χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος, ἅγιος ὑπάρχεις καὶ δίκαιος. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἠμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἡσεληγκότας ἐμιμησάμεν, τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἠμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι· οὐ γὰρ ἔστιν ὅς τις ἡμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πταίσμασι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Χάμ ἐκεῖνον ψυχῇ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχῇ ἀθλία· οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχεες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐκ γῆς Χαρρὰν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχῇ μου δεῦρο, εἰς γῆν ῥέουσας αἰείζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Ἀβραὰμ ἠκουσας, πάλαι ψυχῇ μου καταλιπόντα, γῆν πατρώαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐν τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῆ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου και-
νὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ
Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιω-
χθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα· βλέπε μή-
πως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῇ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοι-
ώθης, δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τε-
κοῦσα, νέον Ἰσμαὴλ, τὴν αὐθάδειαν.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχὴ μου δει-
κνυομένην· ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τί μὴ
ἔσχεσ, βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον,
τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ,
βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ
ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδό-
μων· ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὸν ἐμπρησμὸν ὡσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ
μου τῆς ἀμαρτίας· φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορ-
ρά· φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξε-
ως.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε
ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι
κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ
ἀπορρίψης· ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλόανθρωπε,
καὶ παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφε-
σιν.**

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

**Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα Μῆτερ
πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ
πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.**

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

**Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Ὁσία προσαγαγοῦσα,
πρὸς τὴν εὐσπλαγγνον πρεσβεία σου, Θεοτό-
κον, ἄνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.**

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

**Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, κάμοι τὴν λύσιν
τῶν ὀφλημάτων, ὧ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόε-
δρε· μετανοίας, σὺ μυσταγωγὸς γὰρ πανάρι-
στος.**

Δόξα. Τριαδικόν.

**Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τρι-
άδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον,
πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.**

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

**Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θε-
οκυῆτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξένον
θαῦμα, μείνασα Παρθένοσ θηλάζουσα.**

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν·

**Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντο-
λῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι
μόνος, ἅγιος ὑπάρχεις καὶ δίκαιος.**

ΜΕΣΩΔΙΑ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

**Εἰς τὸ ἀπόδειπνον καταλιμπάνονται τὰ με-
σώδια καθίσματα καὶ τὸ δίειρμον τριώδιον.**

Εἶτα αἱ δ', ε' καὶ ζ' ᾠδαὶ τοῦ κανόνος.

ᾠδὴ δ'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

**Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύ-
ριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου
τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔ-
λεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή-
θην· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. (δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

**Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ
παρόψη Δικαιοκρίτα· εἰ καὶ ὁ μόνος ἡμαρτον
ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάν-
θρωπε· ἀλλ' ἔχεις, ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐ-
ξουσίαν, ἀφιέναι ἀμαρτήματα.**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐγγίξει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίξει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζη· ὁ καιρὸς συντέμνει, διανύσθητι· ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραπτόμεθα;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀνάνησον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου, ἅς εἰργάσω ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ὄψει προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρῶν σου· εἰπέ παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῷ καὶ δικαιώθητι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἀμάρτημα οὐδὲ πρᾶξις οὐδὲ κακία, ἦν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν, καὶ λόγον καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον. Κριτὰ Λυτρωτά μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡ κλιμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχῆ μου, πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν, ἀνακαινίσθητι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν πρᾶξίν τε καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν Λείαν πρᾶξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν Ῥαχήλ δέ, γνῶσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶξις οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα κτήσῃ πρᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνώφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως, τοὺς παῖδας, ὡς βάθρα, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡσαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ ἀπέδου τῷ περνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς ἐξεπέσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν· ἀκρασία γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος· Ἐδῶμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἰὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα ὦ ψυχὴ μου δικαιοθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερρόν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν, οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὥφθη ἀκαρτέρητος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλωμένος· ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περίβλεπτος, ἅπαις ἀφερέοικος αἰφνίδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἠμφιεσμένος, πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν, ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντα, καὶ οὐκ ἀπέδρα, τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα τάλαινα, ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῆ ἔπενεχθῆναί σοι;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸ σῶμα κατερρύπωθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλος ἠλκώθην· ἀλλ' ὡς ἱατρὸς Χριστὲ ἀμφοτέρα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρον, πλῦνον, δεῖξον χιόνος, Σωτὴρ μου καθαρώτερον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε· τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσης με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με· τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Κτίστης, ἵνα σωθῶμεν· ἐκουσίως ζύλω ἀνεσταύρωσαι, ἢ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνου· ἢ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος· ἢ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι· τὸ δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεῖς ἔξω ἀπέρριμμαί.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κρατῆρα ἢ Ἐκκλησία, ἐκτίησάτο τὴν Πλευράν σου τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνοὺς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἰκὴ καὶ μάτην· μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσης με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε Οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Αὐτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομοθέτου· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἀλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτός με οἴκτειρον.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα, χάριν Ὁσία, πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἵληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σε προΐστασο· διὸ δυσωποῦμεν· παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης· ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῶ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως, σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθη καθικετεύων, παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως, οἱ πόθῳ προστάτην σε θεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ σύνθρονον· βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεις, καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἢ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

* * *

Ῥοδὴ ε'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

* * *

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου. (δίς)

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον ἀεὶ· σκότος γὰρ γέγονε, καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἢ νύξ τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτήρ ἀνάδειξόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Ῥουβὴμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἔπραξα ἄθεσμον, καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου, μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Χριστέ Βασιλεῦ· Ἠμαρτον ἡμαρτον, ὡς οἱ πρὶν τοῦ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπὶ τῶν συγγόνων ἢ δικαία ψυχὴ, δέδοτο, πέπρατο, εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μιμησάμενος τάλαινα, καὶ ἀδόκιμη ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου, ταῖς παραλόγοις ὀρμαῖς, ἀεὶ παρανομοῦσα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰ καὶ λάκκῳ ὄκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχὴ, ὕδασι κύμασι, φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δρᾶμα πικρὸν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἄνηβον τάλαινα, τὴν ἀρρένωπὸν ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης πρᾶξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ· καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰς ἐρήμους ὄκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὲ μίμησαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ, θεοφανείας ψυχῆ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ θείου· δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σὺ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἄαρὼν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον· ἀλλ' Ὀφνεὶ καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχὴ προσῆγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ωs βαρὺς τῆ γνώμη Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Δέσποτα, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τῷ πληθῶ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν· πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτήρι τῶν ἐμῶν, δακρῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολήν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτήρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτὸν, ὁρῶ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἤμαρτον, οὐκ ἀγνοία.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου· ἤμαρτον, ἄνες μοι, ὁ τῆ φύσει καθαρός, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος, καὶ ἄλλος πλὴν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου ρῦσιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι ἀθλία ψυχὴ· πρόσδραμε κράτησον, τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ῥυσθῆς μαστίγων, ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσιν μιμοῦ ὧ ψυχὴ· πρόσελθε πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσεις ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εὶ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοινάματα, ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἴν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βλύζεις.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σιλῶαμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι καὶ γώ, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ασυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, Εὐλὸν ποθήσασα, προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἠξίωσαι τοῦ πόθου· ἀξιώσον οὖν καμέ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ρεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἠδονὴν ἐκφυγοῦσα· ἦς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὁσία.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ωs Ποιμένων ἄριστον Ἀνδρέα σοφέ, πρόκριτον ὄντα σε, πόθῳ δέομαι πολλῶ, καὶ φόβῳ σαῖς πρεσβείαις, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας· καὶ ἠνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὠδὴ Γ'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἐβόησα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ δάκρυα, Σωτήρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς, καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας· Ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξένευσας, ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθάν καὶ Ἀβειρών· ἀλλὰ φεῖσαι κράζον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοι-
ώθης τῷ Ἐφραΐμ· ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀ-
νάσωσον τὸν βίον, περωθεῖσα πράξει, καὶ
νῶ καὶ θεωρία.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς, Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ
πῶς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκά-
ναι καὶ καθάραι· καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν,
κὰν ἐλεπρώθης.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ κύματα, Σωτὴρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς
ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκά-
λυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ
τοὺς τριστάτας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς
πρὶν ὁ Ἰσραήλ· τοῦ γὰρ θεοῦ μάννα, προέ-
κρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν
ἀδηφαγίαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰ-
γύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας
ψυχὴ μου, ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐ-
ρήμῳ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χανα-
ναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν· ἐξ ἧς
ὁ τῆς σοφίας, ποταμὸς προχέει, κρουνοὺς θε-
ολογίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς ἐπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ράβδῳ
τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιόν σου,
Πλευρὰν προδιετύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα,
ζωῆς Σωτὴρ ἀντλοῦμεν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐρεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰη-
σοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν
ὁποία ἐστί, καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐ-
νομίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς
τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς
Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς, λογισμοὺς αἰε
νικῶσα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ὡς
πρὶν ἡ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ
ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ· Θεὸς
κελεύει.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον
προφθάσας με Σωτὴρ, τοῦ θηρός με ῥῦσαι,
ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε, τοῦ βυ-
θοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέ-
σποτα Χριστέ· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν
τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προ-
φθάσας ῥῦσαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐγώ εἰμι, Σωτὴρ ἦν ἀπόλεσας, πάλαι βασι-
λειον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν
Πρόδρομόν σου Λόγε, ἀναζήτησον, καὶ εὐρὲ
τὴν σὴν εἰκόνα.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἵνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσειας, δακρύ-
ων ἔβλυζες αἰε, ὄχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρ-
πολουμένη· ὧν τὴν χάριν νέμοις, κάμοι τῷ
σῶ οἰκέτῃ.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης
ἐπὶ γῆς πολιτείας Μητὲρ· διὸ τοὺς σὲ ὑ-
μνοῦντας, ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, προσλήψεως
δυσώπει.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ
Οἰκουμένης πρεσβευτήν, ἐγνωκῶς προστρέ-
χω, Ἀνδρέα καὶ βοῶ σοι· Ἐξελοῦ με Πάτερ,
βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ὃν ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιοθῶμεν.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

KONTAKION

Αὐτόμελον. ᾠχος πλ. β'. (ἐμμελῶς).

Ψυχή μου ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβῆσθαι· ἀνάνησον οὖν, ἵνα φεῖσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Εἶθ' οὕτω τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. ᾠχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μάλωσι τραῦμα ἐμοί. Ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλιψίν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σαοῦλ ποτε ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους, πάρεργον τὸ βασίλειον εὔρε πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὄρα μὴ λάθης σαυτὴν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα, τῆς Βασιλείας Χριστοῦ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Δαυῖδ ποτε ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτε διττῶς ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοὺς τῆς τοῦ φόνου ποινης. Ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ὀρμαῖς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Συνῆψε μὲν ὁ Δαυῖδ ποτε, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, τὴν μετάνοιαν εὐθὺς παραδείξας διπλῆν. Ἀλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Δαυῖδ ποτε ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὗ τὴν πρᾶξιν ἐλέγχει, ἦν εἰργάσατο κραυγάζων, Ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐτὸς καθάρισόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡ Κιβωτὸς ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἦψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδειαν, φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ Θεῖα καλῶς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀκήκοας τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη· ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρός. Ἀλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιληδόνους ὀρμάς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἦπέταξας τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου· ἄλλον γὰρ Ἀχιτόφελ εὐροῦσα, τὸν ἐχθρὸν ψυχὴ, συνῆλθες ταῖς τούτου βουλαῖς· ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντως σωθῆς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Σολομών ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτε, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ· ὧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ προσαφωμοίωσας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρύπουτο, οἴμοι! ὁ ἐραστής τῆς σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν ὧ ψυχὴ, ἡδυπαθείαις αἰσχυραῖς.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Ῥοβοὰμ παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλής πατρώας, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δοῦλον Ἱεροβοὰμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχὴ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ· Ἥμαρτον, οἴκτειρόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον, καὶ σκευὸς αἰσχυρὸν τῶν παθῶν. Ἀλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἀμαρτίας σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐνέπρησεν Ἡλιοῦ ποτε, δις πενήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνῃς προφήτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο ψυχῆ, καὶ κραταιώθητι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ, τοῦ Θεοσβίτου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τὴν Σαραφθίαν μιμουμένη, θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοῦ Μανασσῆ ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῆ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχὴ, προσωχθίσματα· Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτήσαι κατάνυξιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Προσπίπτω σοι, καὶ προσάγω σοι, ὡσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου· Ἥμαρτον, ὡς ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς. Ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κατέχρωσα τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου· ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἢ λαμπάς· Ἀλλ' οἰκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα· λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτὴρ· καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυῖδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐξέλιπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνῃς μου, προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς. Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται σοι ψυχὴ, εἰ μὴ ὁ πάντων Θεός;

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βοήσασα πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα, πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίως ὀχλούντων, καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν περνίσαντα. Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, κάμοι τῷ δούλῳ σου.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅν ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, Μῆτερ οὔτινος κατ' ἴχνος ἤκες, οὗτος τὴν μετάνοιαν εὔρε, καὶ δεδώρηται, ὡς μόνος Θεὸς συμπαθῆς· ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, καὶ περιστάσεων.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταῖς πρεσβείαις σου στήριζον Πάτερ, φόβῳ με τῷ ἐνθέῳ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νῦν, δυσωπῶ σε καὶ ῥῦσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τριάς ἀπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε καὶ φύσις μία, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζῶην καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προανέφξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ η΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὁ εἰρμός.

Ὁν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διέγειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτείρησον βοῶντα· Ἡμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανοῦς, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγεῖων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ρεῖθρον πρότερον, τῆ μηλωτῆ Ἡλιοῦ, δι' Ἐλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Ἐλισσαῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλὴν, χάριν παρὰ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχεσ, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡ Σωμαντίς, ποτε τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῆ· σὺ δὲ οὐκ εἰσφκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὀδίτην· ὅθεν τοῦ Νυμφῶνος, ριφήση ἔξω θρηνωδοῦσα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχῆ· οὗ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἂν ἐν γῆρει· φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ, ἐκστᾶσα τῶν κακῶν σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σὺ τὸν Ὄζιαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχεσ ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζη, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἂ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῶ, σάκκῳ καὶ σποδῶ· τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὄφθης σκαιότερα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἰερεμίαν ψυχῆ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθήση.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν ὦ ψυχῆ, στόματα θηρῶν· ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβεσαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένης.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τῆς Παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχῆ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις· ἔκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι· ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὡς ὁ Ληστής, ἐκβοῶ σοι τὸ Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς· Ἄνες μοι Σωτὴρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρῶ ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι μου τὸν θρήνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνη ἰατρέ· μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρῦων.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν Χαναναίαν, κἀγὼ μιμούμενος, Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ· ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροοῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὸ τῶν δακρῦων, Σωτὴρ ἀλάβαστρον, ὡς μύρον κατακενῶν, ἐπὶ κεφαλῆς, κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἔλεον ζητοῦσα· δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεςιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ σοι ἤμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι κἀμέ, εὐσπλαγγνε Σωτὴρ, φόβω μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· Ἥμαρτόν σοι μόνῳ, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι Σωτὴρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν, τὸ ἀπολωλός, πρόβατον· πλανηθέντα, ἐξάρπασον τοῦ λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὅταν Κριτὴς, καθίσῃς ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ δείξης τὴν φοβερὰν, δόξαν σου Χριστέ, ὃ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ, ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θαῦμα καινόν, κατιδὼν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μήτηρ Ζωσιμᾶς· Ἄγγελον γὰρ ἐώρα, ἐν σώματι, καὶ θάμβους· ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν, νῦν εὐρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὁσίων δόξα. **Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον·**

ὕμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον· ὕμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ πάλιν τὸν Εἰρμόν·

Ὁν Στρατιαί, Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ὁ νοῦς τετραυματίζεται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνησαὶ τὰ σά;

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου, πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους· ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ο Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφή δὲ πᾶσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος· αἱ τραυματίαι σου ὧ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιουντός σε.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τῆς Νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχῇ πρὸς κατάνυξιν· δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνεΐα καὶ σεμνότητι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Χριστὸς ἐνηπίασε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχα· ὑπογραμμόν σοι ὧ ψυχῇ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας πρὸς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνas· ψυχῇ μετανόησον, ἢ θύρα ἠνέφκται, τῆς Βασιλείας ἤδη· καὶ προαρπάζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν· ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχῇ, οὐ τὰς πράξεις οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαί σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχῇ μὴ ἀθυμήσης· ἂν σοι προσβάλη ὁ ἐχθρός, προσευχαῖς τε καὶ νηστεΐαις, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε· δεικνὺς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ κόσμου πάσας ἐν ῥιπῇ. Φοβοῦ ὧ ψυχῇ τὸ δρᾶμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῶ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τρυγῶν ἢ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε ψυχῇ μου μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγῖσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν ἔρημον ὤκησεν, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχῇ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ο γάμος μὲν τίμιος, ἢ κοίτη δὲ ἀμίαντος, ἀμφοτέρα γάρ, Χριστὸς προευλόγησε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾶ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ὧ ψυχῇ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Παράλυτον ἔσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κύημα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχῇ προεζωγράφησεν.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Αιμόρρουν ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λεπροὺς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἀνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχῇ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος· κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει· τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τελώνης ἐσφάζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἢ δέ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσφάζετο, καὶ **Φαρισαῖος**, ὁ **Σίμων** ἐσφάλλετο, καὶ **Πόρνη** ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ὃν ψυχὴ σαυτῆ ἰλέωσαι.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὴν Πόρνην ᾧ τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου· ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντος αὐτῆ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, **Χριστὸς** τὸ **Εὐαγγέλιον**, ψυχὴ μου ἔγνωσ, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν **Σοδόμοις** γὰρ αὐτάς, ὁ **Δεσπότης** παρεικάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκασε.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Μὴ χείρων ᾧ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς **Χαναναίας**, τὴν πίστιν ἀκούσασα· δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. **Υἱὲ Δαυὶδ** σῶσον κάμῃ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ὡς ἐκεῖνη **Χριστῶ**.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Σπλαγγίσθητι σῶσόν με, **Υἱὲ Δαυὶδ** ἐλέησον ὁ δαιμονῶντας, λόγῳ ἰασάμενος· φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ **Ληστῆ** μοι φράσον· Ἀμήν σοι λέγω μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν τῷ **Παραδείσῳ**, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ληστής κατηγορεῖ σοι, **Ληστής** ἐθεολόγει σοι· ἀμφοτέρω γάρ, σταυρῷ συνεκρέμαντο. Ἀλλ' ᾧ **Πολυεύσπλαγγνε**, ὡς τῷ πιστῷ **Ληστῆ** σου, τῷ ἐπιγνόντι σε Θεόν, κάμοι ἄνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου **Βασιλείας** σου.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἡ κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα· ὄρη καὶ πέτραι, φόβῳ διερρήγγυντο· καὶ γῆ συνεσειέτο, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο· καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, **Ἰησοῦ**, προσηλωμένον σαρκί.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἀξίους μετανοίας, καρποὺς μὴ ἀπαιτήσης με· ἢ γὰρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, ἀεὶ συντετριμμένην· **πρωχείαν** δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν **θυσίαν** μόνε **Σωτῆρ**.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Κριτὰ μου καὶ γνῶστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι· καὶ οἴκτειρόν με **Ἰησοῦ**, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῆ **ξένη** πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλως βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβᾶσα· ἀνθ' ὧν ὡς αὐλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα **Μαρία**, **Ἰορδάνην** διεπέρασας.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὀσία **Μῆτερ**, ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων· ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν **δοξάσαντά** σε **Κύριον**.

Τροπᾶριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ **Πάτερ** τρισμακάριστε, **Ποιμὴν** τῆς **Κρήτης**, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων ἀνεικάστων, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην πιστῶς.

ἢ τὸ ἐξῆς.

Ὁ δεῖξας ἐράσμιον τὸ **Νύμφης** **Κάλλος** ἄριστον, **Ρουβὴν**, **Ἀνδρέας**, ζήτω ψάλτης κράτιστος, **Χριστὸν** ἰλασκόμενος, καὶ μὴ ἀποθανέτω, ἀλλ' ὥσπερ στόμα Θεοῦ, πολλοὺς ἀδελφούς, **Χριστῶ** προσάγοι, ἐπὶ τράχηλον **Ἐχθροῦ** ἀτελεύτητον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τριάς ὁμοούσιε, Μονάς ἢ τρισυπόστατος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες, τὸν ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεὸν ζωὴν τε καὶ ζωάς, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννητορ ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικᾷσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Καὶ αὐθις τὸν Εἰρμόν, εἰς μέλος ἀργόν.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κήσις· Θεοῦ γὰρ ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ὁ ἀναγνώστης·

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ

καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ τὸ κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. (χῦμα).

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνησον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Εἶτα τὸ Κύριε, ἐλέησον (μ'), καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην.

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου· τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἁγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον πάτερ.

Ὁ ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσει ἡμᾶς.

Και τὰς ἐπομένας εὐχάς·

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

(Ποίημα Παύλου Μοναχοῦ Μονῆς τῆς Εὐεργετίδος)

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κηύσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα, ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς, καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἡ ἐτοιμὴ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὄλον ἐμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμία γνώμης, δοῦλον γενόμενον. Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιланθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρρησία χρωμένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξῃ κάμοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καί, παριδὼν μου τὰ ἀναρίθμητα παιίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι ἀεὶ ὡς ἐλεήμων, καὶ συμπαθής, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτειχίζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινάς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἔς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα

εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

(Ποίημα Ἀντιόχου μοναχοῦ τοῦ Πανδέκτου)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιούσιν, ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον, καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμησον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σῶφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρόν, καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵνα σῶση διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθηναι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Ὁ προστάς·

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἀναγνώστης·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον. Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ὁ ἱερεύς·

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμόμου ἀγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, τοῦ ἁγίου (τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἡμέρας), καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεήσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς λέγει (ἀποκρινομένων ἡμῶν τὸ **Κύριε, ἐλέησον, συνεχῶς**).

Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (**δεῖνος**) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν τῷ κράτει ἡμῶν.

Ὑπὲρ εὐοδώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ.

Ὑπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ὑπὲρ τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν.

Ὑπὲρ τῶν μισούντων καὶ τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς.

Ὑπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὑπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Εὐξώμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν ὀρθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς, τοὺς ὀρθοδόξους ἀρχιερεῖς, τοὺς κτίτορας τῆς ἀγίας ἐκκλησίας (**ἡ μονῆς**) ταύτης, τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, τοὺς ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένους καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους.

Εἴπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ ἱερεὺς ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μεθ' ὑποκλίσεως, ἐπιλέγει·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ χορὸς καὶ σύμπας ὁ λαός· **Ἀμήν.**

* * * * *

* * *

® *Τῇ ἁγία καὶ μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ* ®

* * * * *

Ζῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

* * *